

ΤΑ ΔΥΟ ΠΑΤΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ο Daredevil ή, κατά κόσμον Μάτ Μέρντοκ, έρχεται στη ζωή τον Απρίλιο του 1964. Τότε, δηλαδή, τυπώνεται και κυκλοφορεί το πρώτο ομώνυμο κόμικ από τους Σταν Λι και Τζακ Κίρμπι. Ο Μάτ είναι ένας νεαρός τυφλός δικηγόρος. Το δικηγορικό του γραφείο αναλαμβάνει όποια υπόθεση βρεθεί μπροστά του, αρέσκειται όμως να αναλαμβάνει πολίτες του Χελς Κίτσην που βρίσκονται σε αντίδικία με τα μεγάλα εγκληματικά συμφέροντα της Νέας Υόρκης. Ο Daredevil είναι το alter ego του που κυκλοφορεί τα βράδια στη Νέα Υόρκη και, σε αντίθεση με τον ευγενή και νομιμόφρονα Μάτ, συγκρούεται ευθέως με το έγκλημα. Θα έλεγε καμία, και σίγουρα θα το έλεγε κι ο Μάτ Μέρντοκ, πως η δουλειά που κάνει το πρωί συνεχίζεται το βράδυ και το αντίστροφο, καθώς δεν είναι λίγες οι φορές που η μάχιμη δικηγορία του συνδυάζεται με τη βραδινή του δουλειά, αναδεικνύοντας ταυτόχρονα το ατελές της φυσικής βίας ως μέσο αντιμετώπισης του εγκλήματος και του διεφθαρμένου κράτους αλλά και το ανάποδο: το ατελές της θεσμικής βίας απέναντι στην εγκληματική εξουσία της μαφίας.

Δεν θα σας πούμε περισσότερα γι' αυτά. Είναι άλλωστε γνωστά τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν τα μετόπισθεν του αμερικάνικου κράτους κατά τη διάρκεια του πολέμου στο Βιετνάμ, όπως επίσης και η βαθιά αμερικάνικη κουλτούρα του βιτζιλάντε, εκδικητή που παίρνει τον νόμο στα χέρια του κοκ. Αυτό που μας ενδιαφέρει εδώ, είναι πως η διπλή ιδιότητα του Μάτ Μέρντοκ / Daredevil μας δείχνει, ίσως, με τον πιο γλαφυρό τρόπο τα δυο επίπεδα λειτουργίας του καπιταλιστικού κράτους. Διατυπωμένο αλλιώς: τη δυαδική μορφή της καπιταλιστικής εξουσίας. Ας το γράψουμε λίγο καλύτερα: Ο Μάτ Μέρντοκ είναι δικηγόρος, εμπλέκεται με τους θεσμούς και το μέγιστο που μπορεί να πετύχει είναι το να στείλει τους κακούς στη φυλακή και τους καλούς έξω από αυτή. Αυτό όμως δεν αρκεί, καθώς η φυλακή όπως ξέρουμε πάρα πολύ καλά λειτουργεί ως διευθυντήριο και ως πανεπιστήμιο για τη μαφία, οπότε είναι απαραίτητη και η «προστασία των πολιτών» μέσα στο άμεσο επίπεδο της καθημερινότητάς τους με τη χρήση της άμεσης βίας και κάπου εκεί εμφανίζεται ο Daredevil.

Ας ανοίξουμε τώρα μια τελευταία παρένθεση. Ο Μάτ Μέρντοκ / Daredevil είναι τυφλός, έχει όμως ιδιαίτερα οξυμένες αισθήσεις που τελικά του επιτρέπουν να έχει μια διευρυμένη αίσθηση του χώρου και των ανθρώπων. Τους βλέπει όλους και όλα σαν να είναι σκιές, σαν να είναι φτιαγμένα από το ίδιο υλικό. Είναι επίσης πιστός καθολικός, πιστεύει δηλαδή στους θεσμούς και

στη λογική, τόσο το πρωί όσο και το βράδυ, γι' αυτό και αρνείται να σκοτώσει. Η απόφαση για τη ζωή και τον θάνατο ανήκουν στον θεό. Ο δικηγόρος και ο βιτζιλάντε αυτό που πρέπει να κάνουν είναι να διαμορφώνουν τη καθημερινή ζωή των ανθρώπων, δουλεύοντας παράλληλα, με κοινή ιδεολογία αλλά από διαφορετικές πλευρές.

Τέλος με αυτά. Ως οργανωμένη αυτονομία κωδικοποιούμε την παραπάνω δυαδική μορφή της εξουσίας του καπιταλιστικού κράτους, ως τυπικό και πραγματικό σύνταγμα. Και ελπίζουμε να γίνεται σαφές από τα παραπάνω, πως όταν αναφερόμαστε στο τυπικό σύνταγμα, δεν

αναφερόμαστε σε κάτι ψεύτικο ή αδιάφορο και πως όταν αναφερόμαστε στο πραγματικό σύνταγμα δεν αναφερόμαστε σε κάτι που δεν καθορίζεται καθόλου από τους νόμους του κράτους των αφεντικών. Θα λέγαμε λοιπόν πως μέσα στο πραγματικό σύνταγμα εκτελούνται και επιχειρούν να πραγματοποιηθούν οι τυπικές ρυθμίσεις του καπιταλιστικού κράτους είτε άμεσα, φορώντας κρατική στολή (βλ. μπάτσος, εφοριακός, γιατρός κ.ο.κ.), είτε μεταμφιεσμένες σε πρακτικές «εκτός του νόμου» (βλ. προστασία, εμπόριο ναρκωτικών, trafficking) και φυσικά εκεί συγκρούονται με την εργατική τάξη που έχει τη δυνατότητα να ακυρώσει προσωρινά την ισχύ του. Τα μέσα είναι διαφορετικά αλλά ο στόχος και η ιδεολογία ίδια, όπως συμβαίνει και με τον Daredevil: παραμένει καθολικός και ως βιτζιλάντε και ως δικηγόρος. Ή αλλιώς: Το κράτος είναι μαφία, που λένε και οι συντρόφισσές μας.

Ένας μπάτσος κρύβεται πίσω από κάθε ντίλι.

Θα μπορούσαμε να αφήσουμε απλά αυτόν τον στίχο και να είμαστε οκ. Το μέσο όμως μας επιβάλει να γίνουμε αναλυτικοί. Μια δεύτερη έννοια που θέλουμε να κρατήσουμε μαζί μας και αφορά όσα θα πούμε παρακάτω είναι η εξής: η κρατικοποίηση του εγκλήματος. Μια έννοια που η οργανωμένη αυτονομία κατασκεύασε περιγράφοντας τη διαδικασία με την οποία πρακτικές που σε ένα πρώτο επίπεδο έμοιαζαν αισθητικά και ηθικά να είναι απέναντι στο επίσημο κράτος, στην πραγματικότητα παράγονταν και οργανώνονταν από αυτό.

Ίσως το πιο emphatic παράδειγμα αυτής της διαδικασίας να είναι το εμπόριο ναρκωτικών. Οι ουσίες ήταν, είναι και θα είναι μέσα ανακούφισης και προσωπικής ή συλλογικής διαχείρισης του πόνου ή της απόλαυσης. Η κεντρική κρατική διαχείριση της νομιμότητας ή της παρανομίας των ουσιών

και ο έλεγχος των παράνομων και των νόμιμων μέσων παραγωγής και διανομής τους είναι μια στρατηγική των αφεντικών για να ελέγχει ποιοτικά και ποσοτικά την αναπαραγωγή των προλετάρων που πίνουν και καπνίζουν ουσίες. Ο ντίλερ, λοιπόν, πέρα από το να είναι ένας προλετάριος συνήθως με χαμηλό μισθό και χαμηλό προσδόκιμο ζωής, είναι -πάντα- και τμήμα ενός κρατικού σχεδίου που συμπεριλαμβάνει μπάτσους, εμπόρους, μυστικές υπηρεσίες, επιχειρηματίες και караβανάδες. Το ίδιο συμβαίνει με το εμπόριο όπλων - ακόμα κι αυτών που προορίζονται για το αντάρτικο πόλης- το ίδιο συμβαίνει με τις κλοπές αυτοκινήτων που προορίζονται για ανταλλακτικά, τις κλοπές σπιτιών που είναι το άλλο μισό της βιομηχανίας της ασφάλειας (βλ. εταιρείες security που συχνά απαρτίζονται από πρώην μπάτσους). Μπορείτε να προσθέσετε ό,τι άλλο φαντάζεστε. Οι βιομηχανίες της νύχτας έχουν σε μόνιμη απασχόληση περισσότερους εν ενεργεία, συνταξιούχους ή αποταγμένους κρατικούς λειτουργούς απ' όσους έχει το ίδιο το κράτος.

Αν μας θεωρείτε υπερβολικές τότε όσα δημοσίευσε το Βήμα, στις 7/4, ύστερα από τη δολοφονία της Κυριακής Γρίβα έξω από το ΑΤ Αγίων Αναργύρων, ίσως σας αλλάξουν γνώμη: Υπολογίζεται ότι κάθε χρόνο συλλαμβάνονται επ' αυτοφώρω ή ασκούνται ποινικές δίωξεις για σοβαρά αδικήματα (σωματικές βλάβες, βιασμούς, διακίνηση ναρκωτικών, νοθεύσεις εγγράφων, παραβάσεις καθήκοντος κ.λπ.) σε περίπου 120-150 αστυνομικούς, οι περισσότεροι από τους οποίους λόγω των εκκρεμοδικιών - και ύστερα από την αρχική διαθεσιμότητα - υπηρετούν στις θέσεις τους κανονικά. Επίσης, κάθε χρόνο υπολογίζεται ότι τιμωρούνται για διάφορα αδικήματα μικρού ή μεγάλου βεληνικού περίπου 1.000-1.500 αστυνομικοί, ενώ διατάσσονται κατά μέσο όρο περίπου 5.000 εσωτερικοί έλεγχοι. Κάντε τις πράξεις λοιπόν. Και σε ότι βγάλετε θα θέλαμε να κάνετε έναν πολλαπλασιασμό επί τρία, γιατί στην πραγματικότητα για κάθε μια τέτοια υπόθεση που ανοίγει είναι τρεις που λειτουργούν παράλληλα και εν γνώση των μπάτσων. Και φυσικά θα θέλαμε να προσθέσετε και τις διάφορες δουλειές που κάνουν οι νυν και οι πρώην караβανάδες, διάφοροι πιλότοι και οι ίδιες οι ελληνικές μυστικές υπηρεσίες σε άμεση επικοινωνία με το κεντρικό κράτος (βλ. ανάληψη της ΕΥΠ από γραφείο του Πρωθυπουργού).

Η κρατικοποίηση του εγκλήματος ήταν, είναι και θα είναι λοιπόν, ένα χρήσιμο εργαλείο για την κατανόηση της λειτουργίας του καπιταλιστικού κράτους και ταυτόχρονα ένας όμορφος τρόπος απομάγευσης της γοητευτικής φιγούρας του έντιμου, και γιατί όχι αριστερού, ποινικού που ξηγιέται ενάντια στους μπάτσους.

Γιατί τα αφεντικά γοητεύονται από το έγκλημα;

Θα μπορούσαμε να ξεκινήσουμε αυτήν την παράγραφο από θέση αρχής. Ούτως ή άλλως, το γεγονός ότι πρώτα δουλεύουμε και μετά πληρωνόμαστε - αν μας πληρωθούμε κιόλας - είναι από μόνο του έγκλημα. Αν μιλούσαμε τη γλώσσα των αφεντικών θα λέγαμε πως υπάρχει μια εγκληματική μεταφορά του ρίσκου κάθε επένδυσης σε εμάς τους εργάτες. Και το ότι το έχουμε συνηθίσει δεν σημαίνει ότι δεν είναι, τουλάχιστον, περίεργο. Επίσης, το γεγονός πως συνναστροφώμαστε καθημερινά τα αφεντικά και τους διευθυντές μας και τους έχουμε συνηθίσει δεν σημαίνει πως δεν είναι μια εγκληματική τάξη. Δεν θα μείνουμε σ' αυτά, αλλά καλό είναι να τα θυμόμαστε.

Αν αφήσουμε, τώρα, τα κίτρινα, οικονομικά φύλλα των

εφημερίδων και πιάσουμε τα λευκά, τότε θα παρατηρήσουμε πως, χωρίς υπερβολή, κάθε μέρα εμφανίζεται στη δημοσιότητα η δράση ή η εξάρθρωση κάποιου μαφιόζικου κύκλου συσσώρευσης. Παράλληλα - όπως θα δείτε και στο τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας - ολοένα και μεγαλύτερα κομμάτια του νεανικού προλεταριάτου βαφτίζονται από τους δημοσιογράφους και τους δικαστές ως «εγκληματικές οργανώσεις» και «συμμορίες ανηλικών» και με αυτόν τον τρόπο μπλέκουν για τα καλά με τους μπάτσους και τους δεσμοφύλακες. Με άλλα λόγια, το κράτος από τη μια εμφανίζεται να έχει πρόβλημα με τη «μαφία που δρα ανεξέλεγκτη», από την άλλη φαίνεται να δημιουργεί ένα νομικό καθεστώς που ενοποιεί τυχαία σύνολα μικροπαρβατικών συμπεριφορών, τα ονομάζει εγκληματικές οργανώσεις και με αυτόν τον τρόπο δημιουργεί υποψήφιους νεαρούς για να στελεχώσουν τις επιχειρήσεις της μαφίας.

Ηχεί παράδοξο. Το κράτος είναι μαφία και οργανώνει τη μαφία. Αλλά γιατί; Από τις σελίδες αυτού του περιοδικού έχουμε έγκαιρα περιγράψει την τρέχουσα μορφή καπιταλιστικής συσσώρευσης και κοινωνικού κράτους που τη συνοδεύει, ως πολεμική οικονομία. Ενώ παράλληλα ορίζουμε ως ελληνικό ιμπεριαλισμό τις πολιτικές επέκτασης και κυριαρχίας του ελληνικού κράτους μέσα στην πλανητική σκακιέρα. Ο ιμπεριαλισμός και η πολεμική οικονομία είναι δίδυμες έννοιες και στον πυρήνα τους έχουν το αίτημα της αύξησης του ποσοστού κέρδους των αφεντικών μέσω της αύξησης του βαθμού της εκμετάλλευσής μας. Εθνική ενότητα, στρατιωτικές δαπάνες, δημιουργία μεταναστευτικών ροών, παραγωγή τραυματιών και ακρωτηριασμένων και ό,τι άλλο σχετικό μπορείτε να φανταστείτε δουλεύει προς αυτή την κατεύθυνση εντός και εκτός των συνόρων.

Ακριβώς εδώ κολλάει η μαφία. Θα μπορούσαμε να ανατρέξουμε απλά στην ιστορία κι εκεί να δούμε το πως κατά τη διάρκεια της κλιμάκωσης των πολεμικών συγκρούσεων η μαφία αναλάμβανε κρίσιμες παραμέτρους για την οργάνωση των μετόπισθεν και του ίδιου του πολέμου: απεργοσπασίες, δολιοφθορές, οργάνωση των λιμανιών, οργάνωση της κοινωνικής αναπαραγωγής, στελέχωση των ειδικών δυνάμεων και των παραστρατιωτικών σωμάτων κ.ο.κ. Αλλά νομίζουμε πως υπάρχει κάτι σημαντικότερο να πούμε. Η μαφία κολλάει στα σχέδια των αφεντικών μας γιατί εγγυάται για τις εργαζόμενες, και έτσι για την εργατική τάξη γενικά, μια ζωή εκτεθειμένη στη βούληση των αφεντικών, μια ζωή χωρίς ωράρια και ταξικά συμφέροντα, μια ζωή συνεχούς εργασίας η οποία όμως δεν κρατάει πολύ και τα λεφτά

της, ακόμα κι αν μοιάζουν πολλά, ποτέ δεν είναι ανάλογα με την κερδοφορία των αφεντικών. Με άλλα λόγια η μαφία οργανώνεται με βάση την απόλυτη υπαγωγή της εργασίας στα συμφέροντα και στη βούληση των αφεντικών.

Η εργασία στη μαφία είναι πρότυπο. Είναι αυτό που ζητά και οργανώνει η πολεμική οικονομία και ο ελληνικός ιμπεριαλισμός. Κι αυτή είναι η διαρκής γοητεία της.

Οι μαφιόζοι της γειτονιάς μας.

Οι εφημερίδες γράφουν τόσα πολλά για τη μαφία και την οικονομία του εγκλήματος που δεν μας περνάει καν από το μυαλό να τα απαριθμήσουμε. Αυτό όμως που είναι απαραίτητο να κάνουμε είναι να ομαδοποιήσουμε τα θερμά σημεία των κύκλων συσσώρευσης της μαφίας, ώστε από τη μια να μη μένουμε με το στόμα ανοικτό κάθε φορά που κάποιο σκάνδαλο αποκαλύπτεται και να μη νομίζουμε πως

ΝΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΣΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ΝΑ 'ΧΑ ΕΓΩ ΒΕΝΖΙΝΑΔΙΚΟ!

Εικόνα 1 (αριστερά). Οι αντλίες που ανοίγουν και κλείνουν σε όλα την Ελλάδα.

Εικόνα 2 (δεξιά). Η δολοφονία του Ζαμπόν στο βενζινάδικο της Aegean

είμαστε τρελές όταν νιώθουμε στο πετσί μας τη σκληράδα της περιόδου:

α) Τα πετρέλαια και οι βενζίνες: Όταν πριν από κάποιο καιρό οι σύγχρονοι από το Antifa LAB παρατηρούσαν κάποια σύνδεση ανάμεσα στη δολοφονία ενός νεαρού τσιγγάνου και στο λαθρεμπόριο καυσίμων, αυτό ήταν μια εκτίμηση με υψηλό ρίσκο. Τώρα, όμως, που τα μισά βενζινάδικα της AEGEAN έχουν γίνει στόχος επιθέσεων και ο μακαρίτης πλέον Ζαμπόνης ή Ζαμπόν φιγουράρει ως συνεργάτης του Μελισσανίδη, νομίζουμε πως μπορούμε να λέμε με βεβαιότητα πως το λαθρεμπόριο καυσίμων ανθεί στην ελληνική επικράτεια. Οι έλληνες εφοπλιστές είχαν ούτως ή άλλως τη συνήθεια να γεμίζουν τα βενζινάδικα με το αφορολόγητο πετρέλαιο που κουβαλούσαν τα πλοία τους. Σε ένα περιβάλλον, όμως, που τα κράτη της Ευρώπης χρειάζονται το ρωσικό πετρέλαιο, χωρίς όμως να μπορούν να το προμηθεύονται άμεσα από το ρωσικό κράτος και η υψηλή αξία του επιτρέπει υψηλά ποσοστά κέρδους φαίνεται πως τα ελληνικά αφεντικά έχουν μετατρέψει την ελληνική επικράτεια σε ενεργειακό hub για μαύρες βενζίνες και κατάμαυρα πετρέλαια.

Να σημειώσουμε εδώ πως η συγκέντρωση τέτοιων δουλειών και η διαρκής επιθυμία των μπάτσων και της ελληνικής ΕΥΠ να τις οργανώνει αποσπώντας προσόδους, οδηγούν τη μαφία στο να επινοεί καινούργιες εμπορικές διαδρομές και να συνεταιρίζεται με διαφορετικούς εταίρους, ειδικά σε ό,τι έχει να κάνει με τη μεταφορά, τη φύλαξη και τη διάβαση των συνόρων, είτε για τα ίδια τα μαύρα καύσιμα είτε για τα χημικά που είναι απαραίτητα για τη νοθεία τους. Κι αυτό, προφανώς, μπορεί να παράγει περίεργα ή και τραγικά περιστατικά.

β) Οι συντρόφισσές μας από το Women's Collective 619, το Antifa Sisterhood και άλλες φεμινιστικές συλλογικότητες έχουν ασχοληθεί αναλυτικά και πολύ εύστοχα με το θέμα. Σε μια περίοδο που ο θεσμικός φεμινισμός και οι κάθε λογής έμποροι και επιχειρηματίες της ορατότητας των διαφορετικών έμφυλων και σεξουαλικών ταυτοτήτων ζούνε μια νέα κρατική νιότη, οι γυναίκες, οι προλετάρειες, οι μετανάστριες και οι σεξεργάτριες έχουν τεθεί για τα καλά στο στόχαστρο. Υπάρχουν διάφοροι λόγοι, αλλά αυτοί που μας αφορούν εδώ έχουν να κάνουν με υποθέσεις όπως αυτής της δολοφονίας της Ε. Τοπαλούδη στη Ρόδο, της συστηματικής σεξουαλικής εκμετάλλευσης της

12χρονης στον Κολωνό και η υπόθεση της Ηλιοπούλης με πρωταγωνιστή τον μπάτσο Δ. Μπουγιούκο. Οι τρεις υποθέσεις, παρότι αντιμετωπίστηκαν σαν εξαιρετικές περιπτώσεις και σαν άσχετα μεταξύ τους περιστατικά, αν τις δούμε ως υποπεριπτώσεις μιας μεγαλύτερης εικόνας μπορούμε να καταλάβουμε

Εικόνα 3. Ο μπάτσος Μπουγιούκος στα δικαστήρια με μπλούζα που παραπέμπει στην εταιρία παραγωγής πορνό Σίρινα.

πως οι κύκλοι συσσώρευσης της εξαναγκαστικής σεξεργασίας και του trafficking έχουν διευρύνει τον κύκλο δραστηριοτήτων τους και παρότι κρύβονται πολλές φορές πίσω από νόμιμες εταιρίες παραγωγής πορνό ή πίσω από apps, παραμένουν βιομηχανίες που βασίζονται στον βιασμό και στην έμφυλη βία προκειμένου να εξαναγκάσουν γυναίκες και κορίτσια να στελεχώσουν την βιομηχανία της σεξεργασίας.

Η ορατότητα που έχουν λάβει διαφορετικά περιστατικά σεξιστικής βίας είναι μια εξαιρετική ευκαιρία για το κράτος να αναδιοργανώσει την αγορά της βιομηχανίας του σεξ, να ελέγξει τα παλιά (βλ. εκκλησία, μκο) και να βρει νέα κανάλια (βλ. οργάνωση της σεξεργασίας μέσω πλατφορμών) για την εύρεση και την βίαιη στελέχωση αυτής της βιομηχανίας από γυναίκες και τρανς άτομα της εργατικής τάξης, και φυσικά να προστατεύσει με το αζημίωτο τους επιχειρηματίες αυτής της πιάτσας.

Δίπλα σε αυτά, πρέπει να προσθέσουμε και την βιομηχανία γεννήσεων και την αγορά ωαρίων, καθώς η κερδοφορία και αυτών των βιομηχανιών βασίζεται πάνω στην γυναικεία - και πολιτικά άορατη- αναπαραγωγική εργασία. Αν η μαφία του τράφικινγκ και της εξαναγκαστικής σεξεργασίας αρθρωθεί μαζί με τα κυκλώματα της αγοράς ωαρίων και της παραγωγής παιδιών προς υιοθεσία, θα γίνει ξεκάθαρο πως στην περίοδο της πολεμικής οικονομίας τα κυκλώματα της μαφίας αναλαμβάνουν τη διαχείριση της αναπαραγωγικής εργασίας, αντλώντας φυσικά τα μέγιστα δυνατά κέρδη.

γ) Έχουν περάσει κάποιοι μήνες από τότε που ένας άτυχος πιτσιρικάς είδε μια **φωτοβολίδα** να καρφώνεται στο πόδι ενός μπάτσου. Και λέμε άτυχο τον πιτσιρικά γιατί θα μπορούσαν να έχουν πάει όλα αλλιώς και η φωτοβολίδα να χτυπήσει την επικαλαμίδα του μπάτσου και να μην γίνει τίποτα ή οι άλλοι μπάτσοι να μην τρέξουν να την αφαιρέσουν από το πόδι του κοκ. Την συνέχεια την ξέρετε. Οι μπάτσοι περικύκλωσαν το κλειστό του Ρέντη, τα δακρυγόνα έφτασαν ως τα μάτια του Ιντάλγκο και όσοι βρίσκονταν στο γήπεδο αναγκάστηκαν να περάσουν το βράδυ τους στην Πέτρου Ράλλη. Στη συνέχεια γράφτηκαν πολλά για τους συνδέσμους, για τους ενόχους, για το ότι πουλάνε εισιτήρια ή για το ότι δουλεύουν στον δήμο Πειραιά και δεν πάνε στη δουλειά τους κοκ. Κάπως έτσι φτάσαμε σε μια τεράστια δικογραφία που ενώνει σε μια υπόθεση ένα σύνολο μεγάλων και μικρών παραβατικών συμπεριφορών: οπαδικές συγκρούσεις, προστασίες, ξύλο με τους μπάτσους και υπηρεσίες security.

Λέτε όλα αυτά να γίνονται γιατί «ο Μαρινάκης τα έσπασε με τον Μπτοστάκη»; Λέτε το χαλασμένο ρολόι της Εφ.Συν. να είπτε μια φορά την ώρα σωστά; Μάλλον όχι. Εμείς σε όλα αυτά βλέπουμε την συνεχιζόμενη απόπειρα του ελληνικού κράτους να κρατικοποιήσει τους συνδέσμους. Οι μπάτσοι επιχειρούν να βάλουν δικούς τους στα κουμάντα και φυσικά να αποσπάσουν νέες προσόδους. Οι οπαδοί, ειδικά στα δυτικά προάστια της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, την τελευταία δεκαετία στάθηκαν απέναντι στα λοκντάουν, δεν είδαν με καλό μάτι τη μασκοφορία και όλες τις άλλες πειθαρχίες που επέβαλλε το ελληνικό κράτος και οι πρόεδροι των ΠΑΕ/ ΚΑΕ

ενώ, παράλληλα, αποτελούν ένα σκληρό κομμάτι της εργατικής τάξης που μπορεί να αποτελέσει μια καλή πρώτη ύλη για κάθε είδους μαφία. Να το πούμε αλλιώς; Για ακόμα μια φορά το κράτος δεν κυνηγάει την μαφία, την οργανώνει, την δημιουργεί ακόμα και εκεί που δεν υπάρχει, προκειμένου να πειθαρχήσει την εργατική τάξη εξαναγκάζοντας τα απείθαρχα τμήματα της σύνθεσής της να μπουν στην αγκαλιά των μπάτσων. Η πρόσφατη δικογραφία για την Θύρα 7, και άλλες αντίστοιχες περιπτώσεις το προηγούμενο διάστημα, είναι μια τέτοια περίπτωση.

Εικόνα 4. Το γήπεδο του Ρέντη περικυκλωμένο από τους μπάτσους

Τι μας νοιάζουν όλα αυτά;

Νομίζουμε πως είναι καθαρό, αλλά θα το ξαναπούμε. Το πρόβλημα μας δεν είναι ούτε αισθητικό, ούτε ηθικό. Το πρόβλημά μας είναι ταξικό. Η μαφία είναι μια μορφή οργάνωσης της παραγωγής που αντιστοιχεί στην πολεμική οικονομία. Και σε ό,τι έχει να κάνει με εμάς, τους εργάτες και τις εργάτριες, είναι ένας τρόπος να πέφτουν τα μεροκάματα και να αυξάνονται οι πειθαρχίες. Κάθε βίαιη μεταβολή των συνθηκών ζωής και εργασίας ενός τμήματος της ταξικής σύνθεσης, συνιστά βίαιη μεταβολή στις συνθήκες ζωής και εργασίας της ζωής ολόκληρης της τάξης.

Και φυσικά δεν είναι θέμα δικαιωμάτων. Η πολεμική οικονομία και ο ιμπεριαλισμός δεν αναγνωρίζουν δικαιώματα, όπως συμβαίνει και με τους κύκλους εργασιών της μαφίας. Δεν υπάρχουν δικαιώματα, υπάρχουν εχθροί και φίλοι, πειθαρχημένες και απείθαρχες, το καπιταλιστικό κράτος από την αρχή του λοκντάουν έχει φέρει στο προσκήνιο το αρχετυπικό θεμέλιο της πολιτικής και του πολέμου. Γι' αυτό και το σύνθημα των συντροφισμών μας είναι πιο επίκαιρο από ποτέ: Το κράτος είναι η μαφία. Γι' αυτό και οι δουλειές της μαφίας δεν θα σταματήσουν αν δεν στοχεύσουμε στον πυρήνα του προβλήματος: στο ελληνικό καπιταλιστικό κράτος, στην πολεμική οικονομία του και τον ιμπεριαλισμό του.

Το απόσπασμα που δημοσιεύουμε παρακάτω προέρχεται από το κείμενο των Ermanno Gallo και Vincerno Ruggiero, *Η οικονομία του εγκλήματος*, το οποίο περιλαμβάνονταν στο τεύχος 23/24 του περιοδικού Primo Maggio που εκδόθηκε το καλοκαίρι του 1985. Εμείς το βρήκαμε στο 3ο τεύχος του περιοδικού Κορυφή (Γενάρης – Φλεβάρης 1986), σε μετάφραση Χ.Ν. Η αναδημοσίευσή του εδώ έχει να κάνει με δύο βασικούς λόγους: καταρχάς, γιατί σ' αυτό το κείμενο αναγνωρίζουμε μια σημαντική πολιτική καταγωγή των εργαλείων που χρησιμοποιούμε και τώρα γύρω από το ζήτημα του εγκλήματος. Και πιο σημαντικό, ότι η ανάλυσή του παραμένει πολύ χρήσιμη, αλλά και εξίσου φρέσκια, 4 δεκαετίες μετά

Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ

Από το παραγωγικό στο εγκληματικό κεφάλαιο

Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '60 μέχρι και τις αρχές της δεκαετίας του '70 παρακολουθούμε τη συγκρότηση μιας παράνομης αγοράς παράλληλης και επικοινωνούσας με τη νόμιμη και επίσημη αγορά: μιας αγοράς που διαθέτει τη δική της εργατική δύναμη, την οποία δεν μπορούμε να ονομάσουμε με κανένα τρόπο αργόσχολη αλλά, αν και με τις ιδιαιτερότητές της, καθόλα παραγωγική.

Κύριο χαρακτηριστικό του εγκληματικού κεφαλαίου σ' αυτήν την περίοδο είναι η δυναμική εξάπλωσή του, που του επιτρέπει να καταλάβει ένα σημαντικό ποσοστό της συνολικής εθνικής δραστηριότητας.

Αυτή η θεμελιώδης εισβολή του εγκληματικού κεφαλαίου οφείλεται κατά κύριο λόγο στην άτακτη υποχώρηση του νόμιμου παραγωγικού κεφαλαίου, το οποίο, την ίδια εποχή, προσανατολίζεται κι αυτό προς περιθωριακές και υπόγειες δραστηριότητες, ενώ ταυτόχρονα επεξεργάζεται τη νέα στρατηγική του, ακριβώς λόγω των προβλημάτων που αντιμετωπίζει από τον υπαρκτό εργατικό ανταγωνισμό.

Σ' αυτήν την συγκυρία, το εγκληματικό

κεφάλαιο αυξάνει αισθητά το μεταβλητό του μέρος, αυξάνει δηλαδή τον αριθμό των απασχολούμενων στον κύκλο του. Ο σχετικά χαμηλός αριθμός των κρατούμενων που παρατηρείται αυτήν την εποχή πρέπει να συσχετιστεί... όχι με κάποια θεσμική ανοχή, αλλά κυρίως, με μια ανοχή οικονομικού τύπου η οποία επιτρέπει σ' ένα μεγάλο τμήμα της παράνομης εργατικής δύναμης να δουλεύει ελεύθερα ειδικά όταν απασχολείται σε δραστηριότητες υψηλής χρηματιστικής απόδοσης...

Σ' αυτήν την περίοδο τα τμήματα του εργατικού δυναμικού που καταδιώκονται περισσότερο αντιπροσωπεύουν τον αδύναμο κρίκο της αγοράς, ενώ παράλληλα μ' αυτόν τον τρόπο επιτυγχάνεται κι ένα είδος εσωτερικής επιλογής, στη βάση των κριτηρίων της επαγγελματικής αποτελεσματικότητας και της παραγωγικής συνέπειας.

Μερικοί θέλουν να βλέπουν σ' αυτή την ανοχή από πλευράς θεσμών και κράτους, είτε πολιτικές είτε ηθικές συνενοχές, δίκως να λαμβάνουν καθόλου υπόψιν τους την οικονομική σημασία του εγκληματικού κεφαλαίου, τις παραγωγικές μεταμορφώσεις του, και την ανάγκη του σε εργατικό δυναμικό. Έτσι, σ' αυτή τη φάση, η καταστολή αφορά απλά μόνο την «κίνηση» αυτού του εργατικού δυναμικού, καθώς και την ανάγκη

εσωτερικής επιλογής, για την οποία μιλήσαμε, εξάλλου το εγκληματικό κεφάλαιο έχει ανάγκη μιας διαφοροποιημένης εργατικής δύναμης, όπως κι ένα ειδικό εφεδρικό στρατό ανέργων οι οποίοι ζουν στις μεγάλες πόλεις αυτοεκπαιδευμένοι, και αναμένοντας την πρόσληψή τους.

Η «παράλληλη εγκληματική οικονομία» μπόρεσε, όπως είδαμε, στα μέσα της δεκαετίας του '70, να εξαπλωθεί ακριβώς λόγω των δυσκολιών που αντιμετώπιζε το λεγόμενο νόμιμο κεφάλαιο στην παραγωγή. Αυτό το τελευταίο, ακριβώς λόγω των περιορισμένων περιθωρίων κέρδους, σ' αυτήν την περίοδο, και εξαιτίας των συνεχών συγκρούσεων και της ανελαστικότητας μιας «ισχυρής» εργατικής τάξης, προσανατολίζεται στην χρηματιστική αξιοποίηση, την χρηματική εκμετάλλευση και συσσώρευση.

Επίσης, ένα μέρος του νόμιμου κεφαλαίου, ζητώντας σίγουρες επενδύσεις με άμεση απόδοση πήρε το δρόμο των παράνομων δραστηριοτήτων οι οποίες προσφέρουν ένα υψηλό όσο και γρήγορο (σε απόδοση) ποσοστό κέρδους. Έτσι το, μηδέποτε εξαφανισμένο, εγκληματικό κεφάλαιο ενισχύθηκε τόσο ώστε να προσελκύσει μεγάλα κομμάτια εργατικής δύναμης, κι όχι μόνο ανειδίκευτης, γιατί θέλοντας να καλύψει κάποιες «λογιστικές – γραφειοκρατικές» ανάγκες σχημάτισε ένα στρώμα μεσαίων στελεχών του εγκλήματος τελείως καινούριο και με εντελώς διαφορετικά χαρακτηριστικά από τον παραδοσιακό «μοναχικό παράνομο».